

Розділ перший

5

Уже кілька днів поспіль кіт Хомут не залишав меж замку. У замку панував переполох. Усі готувалися до майбутнього балу. Така подія траплялася раз на рік, і щоразу кіт напередодні балу ішов із замку. Гуляв околицями, намагаючись бути якнайдалі від багатолюдного суспільства. Вельмишановні персони, чиї коріння йшли у гліб століть, для kota нічого не значили.

Минулого року кіт пішов поганяти на річці качок і так захопився цією справою, що мало не отримав прочухана від великого селезня, який приплив на допомогу качкам.

Тому цього разу Хомут вирішив залишитися в замку. Головним призом для себе він уважав достаток різноманітної смакоти, якою збирався

поласувати. Він і раніше після балу наїдався так, що ледве міг дихати. А їжі завжди залишалося багато. Величезні бісквіти, полуничні та малинові пудинги, вишневе желе і ще багато різних десертів готували заздалегідь.

До десертів кіт був байдужий. Десерти любила свиня. Їй діставалося все, що не з'їли гості. Вона не відрізняла пудинг від желе, але їй подобалося, що всього залишалося дуже-дуже багато.

Хомут чекав моменту, коли будуть готові ковбаси, шинки і сметана, запечені фазани і куріпки у вершковому соусі.

За процесом приготування їжі він спостерігав, сидячи під кухонним столом. На кухні приємно пахло їжею. У повітрі витали аромати пирогів із м'ясом, сиром, грибами, ягодами. У величезних печах запікали вепрів, фаршированих зайцями, усередині яких були перепела. Запаси в коморі постійно поповнювали. У підвалах стояли бочки з оселедцями.

Кіт вів суворий облік усіх харчів і хвилювався, коли підрахунки напередодні не збігалися з наступними. За його розрахунками, запаси мали збільшуватися, а вони іноді зменшувалися.

Хомут намагався розібратися, що до чого. Доступ до комори мали він і головний кухар. Кухар приносив

окости та ковбаси, перераховував, замикав комору, а наступного дня на один окіст і одну ковбасу ставало менше.

Хомут цим фактом обурювався не менше за кухаря і став стежити за надходженням припасів. Але все повторювалося: наступного дня припаси зменшувалися. Кіт знав, що це не миші й не щури. Бо на його територію ті не заходили.

Одного разу Хомут войовничо відстоював свої права на комору у щурів, які скоювали варварські набіги. Тоді головний кухар замку, якого Хомут дуже поважав, звернувся по допомогу до нього, замкнув кота на кілька днів у коморі.

Щури, відчувши загрозу, не відразу навідалися до комори. Але потім, осмілівши, здійснювали вилазки. Хомут спритно розправився з кількома найбільшими щурами. Решті пригрозив відправити до довгохвостих праотців. Дозволив робити набіги в підвалі, суворо заборонивши відвідувати комору. Відтоді вдертися в комору і поласувати їстівними припасами міг тільки Хомут.

Зараз кіт хвилювався. Невже щури знову крадуть у кота? А комору кіт уважав своєю територією. Він вирішив розібратися із щурами і шмигнув у підвал.

Довго чекати не довелося. Як тільки двері підвалу закрилися, з нори з'явився величезний щур.

— Гей, довгохвостий! Понявчімо з тобою, — рішуче заявив кіт.

Коли йшлося про порушення правил і домовленостей із ворогами, то Хомут забував про чемності і казав «ти».

Щур, побачивши кота, затремтів.

— Із чого це раптом мені з тобою нявкати? Та й не вмю я зовсім нявкати, — злякано сказав щур.

— А це й необов'язково. Ти, головне, уважно слухай, що я тобі скажу: в комору не потикатися! Чи я минулого разу погано пояснив? — майже гарчав кіт.

Він уперше помітив, що може сказати так грізно, як лев. Кіт уже уявляв себе небезпечним хижаком. Недарма ж леви із сімейства котячих.

Із глибини котячої душі Хомута став прориватися лев.

— Із чого ви це взяли, шановний Хомуте? Ми в комору ні лапою, ні хвостом. Що нам, жити набридло? Слово паче грошей, — тремтів від страху щур.

— Я що, сліпий? Із комори пропадають мої окости. — Кіт гнівно засмикав хвостом.

— Це не ми! Чесне щуряче слово — не ми. Не наших лап справа. Розвелося тут вас, котів. А звинувачують у всьому нас, чесних щурів, — сказав, трохи осмілівши, щур.

— Що це означає? — не зрозумів кіт.

